

lar gerçekleştiriliyor. Şemdinli'de olduğu gibi, 'derin devlet', 'kontrgerilla' saldırılarında suçüstü yakalananlar hakkındaki mahkumiyetler, devlet görevlilerinin benzer suçlarına örnek oluşturmak üzere bozulurken başta DTP'liler, Özgür Gündem olmak üzere, Kürtlerin haklarını savunanlar, hedef gösteriliyor, tutuklanıyor, saldırıya uğruyor. Kürtlere, Kürtlerin haklarını savunanlara yönelen tehdit, en belirgin ifadesini Genelkurmay muhtırasında "Ne mutlu Türküm diyene" anlayışını benimsemeyenlerin düşman olarak ilan edilmesinde buluyor;

Kürtlerin varlığını, haklarını inkar etme temelindeki bu yok etme, imha politikasını desteklemeyenleri terörizmin destekçisi ve hatta terörist olarak isimlendirerek sürüyor. Sınır ötesi hareket ve savaş doğrultusunda attığı adımlarla, ulusal imhacı tehdit, her geçen gün daha da büyüyor.

Sosyalizmin, işçi sınıfının mücadelesinin yaşadığı yenilgi koşullarında, emperyalizmin saldırılarına karşı tepkiler, Ortadoğu'da islamcılığa yöneldi; gelişen islamcı hareketler de emperyalizmin hedefi oldu. Özellikle 11 Eylül 2001 El Kai-de saldırısından sonra, emperyalizm, islamcı hareketlere karşı bir yandan 'terörle savaş' olarak adlandırdığı askeri yöntemlere başvururken diğer yandan da 'radikal İslam'ın karşısına 'ılımlı İslam'ı çıkarttı.

Bu koşullarda doğup iktidara gelen AKP de, aynı çelişkileri sergiledi. Bir yandan islamcı bir hareketten gelen AKP yoksulların, ezilenlerin desteğini almaya çalışıyordu. Öte yandan izlediği politikalarla, uygulamalarıyla, emperyalizme, egemen sınıflara, işbirlikçi tekeli sermayeye en sadık bir biçimde hizmet etti. Özelleştirme ve taşeronlaştırmadan iş yasalarına, sosyal güvenlik ve sosyal devletin tasfiyesinden kamu yönetimi yasalarına kadar her konuda IMF programlarını sapmadan uygulayarak işçileri, emekçileri daha da yoksullaştırdı, örgüt-

süzleştirdi, güvencesiz, ağır çalışma koşullarına ve işsizliğe itti.

Bir yandan halkın, emekçilerin yanında olma görüntüsü vermeye çalışan AKP, öte yandan emperyalizmin ve tekellerin istediği politikayı uygulamış olmasını 'istikrarın' güvencesi olarak göstermekte ve TÜSİAD'dan tekrar destek istemektedir. CHP, DP ve diğer burjuva partileri de AKP'den geri kalmamakta, başta TÜSİAD, 'piyasalara' güven vermek için çaba harcamakta, iktidar olabilmek için egemenlerin desteğini aramaktadırlar. İktidar adayı partilerin, oylarını istedikleri kitlelerden önce, egemenlerin, TÜSİAD'ın desteğinin peşinde koşmaları, aynı zamanda, egemenliğin ulusun bütününde değil de hangi parçasında, hangi sınıfta olduğunu somut olarak göstermektedir.

Görünüşte keskin politik kutuplaşmanın karşıt saflarını oluşturan partiler, emperyalizmin işbirlikçiliğinde, antidemokratik militarist devlet yapısının korunmasında, şoven milliyetçilik ve sömürgeci saldırganlıkta aynı safta yer alıyorlar. İşçilerin, emekçilerin, halkların karşısında emperyalizmi, oligarşiyi, egemen sınıfları temsil ediyorlar. Toplumsal saflaşmada egemen sınıfların cephesinin karşısına işçi sınıfının çıktığında, egemen sınıf politikalarının arasındaki çatışma ortadan silinecektir. Çünkü o zaman politik gündemin ilk sırasını, her türlü baskının, zulmün, katliamın, savaşın, antidemokratik saldırının, yoksulluğun ve sömürünün kaynağı olan toplumsal düzenin değişmesi alacaktır. O zaman, egemen sınıfın bütün temsilcilerinin karşısında birleştiği işçi sınıfının komünizm mücadelesi, antidemokratik militarist devlet yapısının yıkılmasını, emperyalizme bağımlılığa son verilmesini, sömürgecilik zincirinin kırılmasını, kesin ve bir daha tehlike olmayacak biçimde olanaklı kılacaktır.

İçinde bulunulan derin politik krizin yaratıcıları safındaki egemen sınıf partileri çözüm olamaz. İşçiler, emekçiler, ezilenler için çözüm, emperyalizm ve oligarşinin seçeneklerinin karşısında işçi sınıfının komünist seçeneğinin yaratılmasında, komünizm önderliğinde işçi sınıfının mücadelesinin yükselmesindedir.

BAŞKA BİR ULUSU EZEN ULUS ÖZGÜR OLAMAZ

HALKLARIN KARDEŞLİĞİ, İŞÇİLERİN BİRLİĞİ

EMPERYALİZME, MILITARİZME, SAVAŞA, SÖMÜRGEÇİLİĞE KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM

KRİZİN KAYNAKLANDIĞI KAPİTALİZMİ YIKACAK OLAN İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİDİR

YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM

sınıf mücadelesinde **KURTULUŞ** Sosyalist Dergi Haziran 2007 Özel Sayı:1 Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Önder Yıldız Adres: Üsküdar Cad. Pınar İş Hanı No: 15 Kat:3 No: 48 Kartal İSTANBUL Tel: 0216 488 55 05 Baskı: Can Matbaacılık Davutpaşa Cad. İpek İş Merkezi Kat:3 No:7 Topkapı İSTANBUL Tel: 0212 613 10 77 Fiyatı: 5 Ykr

Milliyetçi militarizm ile küreselleşmeci islamcılık arasındaki politik saflaşma, emperyalizm ve oligarşinin seçenekleri doğrultusundadır. Savaş ve katliam girişimleriyle darbe ya da şeriat tehlikelerini durdurabilecek olan tek gerçek güç, işçi sınıfının toplumun tüm ezilenlerini etrafında toplayarak yükselttiği mücadelesidir.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ YAŞASIN KOMÜNİZM

Türkiye, savaş tehdidinden rejimin iflasına kadar uzanan olağanüstü bir politik krizin içerisinde seçime gidiyor. Bu ortamda, ileri boyutlarda politikleşen toplum keskin çizgilerle bölünürken, farklı politikalar da destek kazanmak üzere birbirlerinin karşısına çıkıyorlar. Toplum, yığınlar, seçimler doğrultusunda ileri sürülen politikalarda, politik krizde öne çıkan, somutlaşan sorunlarına cevap ve çözüm arıyor.

Toplumun politik olarak iki keskin safa bölünmüş olması, militarizm ile dincilik arasındaki karşıtlık ve kutuplaşma, aslında birçok farklı çelişki ve çatışmanın üzerinde ortaya çıktığı gibi, hem bu çelişkilerin ürünü hem de bunları bir biçimde örtüyor ve gizliyor. Görünüşte laiklik ya da demokrasi sorunu ön plana çıksa da, arkaya itilen sorunlar kendilerini açığa vurduğunda, karşılıklı saflar da farklı biçimler alıyor. İşçilerin, emekçilerin, ezilenlerin sorunları öne çıktığı ölçüde, aralarındaki çatışmaları geriye iten militarist ya da dinci kamplar, toplumun ezilenlerinin, sömürülenlerinin karşısındaki yerlerini alıyorlar. Milliyetçilik ve Kürtlere yönelik saldırganlık tırmandıkça, AKP de dahil burjuva partileri yarışa katılıp şoven saldırganlıkta diğerlerinden geri kalmamaya çalışıyorlar.

İçinde bulunulan ve TC tarihinin en büyük krizi olarak ifade edilen politik kriz, Ortadoğu'da çatışmalar ve savaş biçimini alan gelişmelere doğrudan bağlıdır; temelinde emperyalizmin bölgeye yönelik politikalarına ilişkin çelişkiler yatmaktadır ve onları yansıtmaktadır. Sovyetler Birliği ve sosyalist bloğun yıkılmasının ardından, emperyalizm saldırısını daha da pervasızlaştırdı. Ortadoğu'daki petrol ve enerji kaynaklarını ve yollarını hedef alırken bağımlılığı daha ağır ve doğrudan biçimlere çıkartmak üzere askeri müdahale ve işgale girişti, Afganistan'da, Irak'ta savaş başlattı. Yüz binlerin katledildiği savaş, halklara kan, ölüm, sefalet getirirken başta ABD ve AB olmak üzere emperyalistler arası çelişkileri keskinleştirdiği gibi, varolan dengelerin ve politikaların değişmesine yol açtı. Ancak Irak'taki direniş, ABD'nin kendine müttefik aramadan tek başına hakimiyet kurma doğrultusundaki 'imparatorlukçu' politikasının önüne çıkınca, yanına müttefik olarak, varolan güçlere, bölge devletlerine dayanarak 'istikrar' sağlama, hakimiyetini sürdürme doğrultusundaki eski politika yeniden gündeme geldi.

Bölgedeki diğer güçler gibi, Türkiye'deki politik güçler de bu zeminde, bu iki politika arasındaki çelişki temeli üzerinde kendilerine rol biçmekte, mücadeleye girmektedirler. Bu yüzden, 'demokratik hakların, demokrasinin geliştirilmesi' söylemleriyle ileri sürülmüş olan Büyük Ortadoğu Profesi içerisinde alınan rol, emperyalizmin işbirlikçisi, amerikancı nitelikte olduğu gibi, benzer biçimde ulus devletin güçlendirilerek bölgede etkinliğinin artırılması rolü de, aynı ölçüde emperyalizmin işbirlikçisi ve amerikancıdır; aynı ölçüde bölge halklarının düşmanıdır.

kurtuluş kendi ellerimizdedir

KURTULUŞ
sosyalist dergi

SEÇİMLER VE KOMÜNİZM

Seçim politikaları üzerine, komünizm açısından ilk vurgulanması gereken, varolan bütün toplumsal sorunların temelde kapitalizmden kaynaklandığı, devletin egemen sınıfın, burjuvazinin devleti olduğu ve seçimlerin ya da hükümet değişikliğinin bu gerçeği değiştirmeyeceğidir. Toplumsal düzenin değişebilmesi için, burjuvazinin egemenliği, burjuva devlet yıkılmalı, işçi sınıfı egemen sınıf olarak, devlet olarak örgütlenmelidir. Bütün toplumsal sorunların bütünlüklü ve kalıcı çözümü, buradan, işçi sınıfının sosyalist devriminden geçer. Kısmi kazanımlar ise, sosyalist devrim mücadelesinin, komünizm mücadelesinin gelişmesi, gücü ölçüsünde olanaklı olduğundan, komünizm mücadelesine bağlı olarak ele alınmak durumundadır.

Toplumun sorunlarına yönelik olarak seçimler ve hükümet değişikliği yerine, sosyalist devrimi temel almak, komünist politika açısından, 'burjuva oyunu' diye seçimlere ilgisiz kalmayı getirmez. Geniş kitlelerin ileri derecede politikleştirilmesi seçim koşullarından, ajitasyon ve propaganda için, toplumsal düzeni ve politik gerçekleri işçilere, emekçilere sergilemek için, komünizmi bağımsız bir politik seçenek olarak toplumun önüne çıkartmak için yararlanılmalıdır. Böyle bir kampanyayla adaylarına oy isteyen komünist hareketin seçimlere ilişkin birincil amacı kendi gücünü ölçmek olacaktır. Bunun sonucunda, politik gerçekleri açıklama kampanyasını parlamento kürsüsünden sürdürülebilmek üzere adaylarının seçim kazanmaları da birinciye bağlı ikinci amaçtır.

Komünizmin seçimlere ilişkin taktiği, genel olarak, seçimlere katılarak bundan ajitasyon, propaganda ve kendi politikasını toplumun önüne koymak için yararlanmak biçiminde olmakla birlikte, çok özel bazı koşullarda boykot taktiğini gündeme getirebilir. Komünizmin tarihsel deneyleri ve gelenekleri içerisinde, boykot taktiğine başvurulmuş özel koşullar, devrimci bir durumda, yükselen mücadelenin yolundan sapılarak bastırılması amacıyla önlerine getirilen kurumları boykot eden yığınların, mücadeleleri ile saf dışı bıraktıkları bu kurumlar yerine, kendi organlarını yaratması biçiminde anlatılabilir. Dolayısıyla, devrimci bir durum ya da yükselişten söz edilemediği koşullarda, komünizm açısından boykot taktiğinin koşulları yoktur.

Yine özel koşullara bağlı diğer bir istisna da seçim ittifakı ya da kendi dışındaki adayların desteklenmesidir. Bu biçimde, komünizmin kendi adayına oy istemekten farklı bir tutum almasını gerektirebilecek koşullar, (faşizmin iktidarına yol açma benzeri) ciddi bir tehdit karşısında seçim sonuçlarının toplumun kaderini etkileyebileceği olağanüstü koşullar, bununla birlikte komünizmin tek başına yeterli gücü bulunmazken güçler birleştirildiğinde belirli bir etkinliğe ulaşacak demokratik güçlerin varlığı olarak sayılabilir.

Bu özel koşulların dışında komünizmin seçimlerdeki taktiği kendi adaylarına oy istemekten, işçi sınıfının komünist hareketinin bulunmadığı durumda, her şeyden önemlisi komünist işçi partisinin yaratılmasıdır ve seçim çalışmalarını da bu amaca hizmet etmelidir. Bu temelde seçimlere yönelik sürdürülecek ajitasyon ve propaganda, toplumsal sorunların çözümü için işçi sınıfının komünist seçeneğinin yaratılmasının önemini ortaya koyarken örgütlenme çalışmaları da işçileri diğer politik akımlardan

koparak kendi politik hareketini inşaya çağırarak, çekmek doğrultusundadır.

Bugün toplum, bir yandan savaş ve sömürgeci katliamlar, öte yandan askeri diktatörlük ve hatta şeriat devleti biçiminde somut ve ciddi tehditlerle karşı karşıya olduğu derin bir politik kriz içindedir. Bu tehditler karşısındaki politik saflaşma ise, milliyetçi militarizm ile küreselleşmeciler arasında, emperyalizmin ve oligarşinin seçeneklerinden birinin arkasında toplanılması biçimindedir. Özünde aynı çıkarlara hizmet eden bu iki seçeneğin de birbirinin çözümü olamayacağını, bütün toplumsal sorunların çözümünün olduğu gibi, her türlü antidemokratik tehdit, girişim ve saldırıların üstesinden gelebilmenin işçi sınıfının önderliğinden, komünizm mücadelesinin gelişmesinden geçtiğini gösterebilecek olan yalnızca komünist politikadır, komünizmin işçi sınıfının seçeneği olarak ileri sürülmesidir.

Ancak bugün işçi sınıfının komünist politik hareketinin varolmaması (bu adla ortaya çıkanların da aslında komünizmde uygun olmamaları), milliyetçi militarizm ile küreselleşmeciler arasında kapanan kısıtlanan yığınlar için, işçi sınıfının komünist seçeneğinin ileri sürülebilmesi nedeniyle, ağır tehditler getiren politik krize gerçek çözüm olanağını ortadan kaldırıyor. Toplumsal düzeyde bir politik seçenek oluşturacak işçi sınıfının komünist partisinin bulunmamasından öteye, komünist politikayı savunan aday gösterme gücü ve olanağına sahip olunmadığı bu durumda, sorun, başka politik akım, parti ya da grupları destekleme sorunu değildir. Diğer bir deyişle, oy verilecek komünist adayların olmaması nedeniyle, başka politik çizgilere, onları temsil eden adaylara oy verilmesi savunulamaz. Ama değerlendirilmek durumunda olan, içinde bulunulan ve ağır tehditler içeren olağanüstü politik kriz koşullarında, savaş açılması gibi girişim ve saldırılar karşısında parlamento kürsüsünden yararlanmak üzere demokratik bir platformu savunan aday ya da adayların desteklenmesi olanakları ve koşullarıdır. Adayın seçilebilmesi için gereken gücün bir araya getirebilmesinden öteye, bu koşulların başında, adayların, emperyalizmin politikalarına karşı çıkma, devletin antidemokratik yapısını sergileme, sömürgeci saldırılara direnme, bütün antidemokratik girişimlerle mücadele etme doğrultusunda oluşturulan bir platform temelinde seçime girmesi gelir.

Ortak demokratik bir tutum geliştirmek doğrultusunda kararlılık ve inisiyatifin yetersizliği ile birlikte, kısıtlı süre içerisinde çok sayıda değişik çevrenin pratikte bir araya gelmesinin güçlüğüne de bağlı olarak, varolan tek tek politik parti ve grupların ya da sınırlı ittifaklarının ötesinde, onları aşan, belirlenmiş somut hedefler temelinde, kapsayıcı bir demokratik platform oluşamadı. Böyle bir ortak demokratik seçeneğin ortaya çıkmadığı bu durumda, yine öne çıkartılması gereken, işçi sınıfının komünist politik seçeneğinin, komünist işçi partisinin yokluğu, eksikliğidir; bütün tehdit ve saldırıları durdurabilmek, toplumsal sorunları çözebilmek için işçi sınıfının komünist politikasına duyulan ihtiyaçtır. Bu anlamda 22 Temmuz seçimlerinde, işçi sınıfının komünist seçeneğinin, partisinin inşası, yaratılması hedefiyle komünizmi benimseyen bir tutum doğrultusunda, başta emperyalizm ve oligarşinin seçenekleri, burjuva partileri olmak üzere, mevcut adaylara oy verilmemelidir.

MİLLİYETÇİ MILİTARİSTLER DE KÜRESELLEŞMECİ İSLAMCILAR DA İŞÇİLERİN, EMEKÇİLERİN KARŞISINDADIR

KAPİTALİST DÜZENİN TEMSİLCİLERİNE OY YOK

Toplumdaki politik saflaşmanın, kutuplaşmanın son derece keskin boyutlara ulaştığı, parlamento, hükümet, cumhurbaşkanlığı, ordu, yargı, bütün devlet kurumlarının birbirleriyle çatıştığı, milyonların katıldığı mitinglerin yapıldığı, askeri müdahale, çatışma ve savaş tehdit ve girişimlerinin giderek tırmandığı, cumhurbaşkanlığı seçimlerinin engellenip parlamento seçimlerinin öne alındığı derin politik kriz koşullarında, Türkiye seçim sürecine girdi. Dinciliğe karşı laiklik ile militarizme karşı demokrasi görünümünde gelişen kutuplaşma, yerleşik politik bölünmeleri bozacak düzeye vardı. Varolan partiler arasındaki eski ayrımlar birbirine karıştı; aday listelerinde yer alan sürpriz isimler, eski politik saflaşmaların bozulup yeni saflaşmaların oluşmasını daha açık bir şekilde ortaya çıkardı.

Politik saflardaki altüst oluş, yaşanmakta olan politik krizin derinliğinin göstergelerinden birisi. Bir diğeri ve daha önemlisi, devlet kurumları arasındaki, yeni cumhurbaşkanı seçimini engelleyecek düzeye varan çatışma. En az bir yıl öncesinden beri, parlamentodaki çoğunluğuna rağmen Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığını engelleme, AKP'ye cumhurbaşkanı seçtirmeme doğrultusunda, laiklik savunusuyla gerçekleştirilerek sürdürülen kampanya amacına ulaştı. Önce, Genelkurmay açıklaması, "darbeci" olarak nitelenen emekli paşanın başkanlığındaki ADD'nin başını çektiği "Cumhuriyet mitingi" ve tekelci sermayenin doğrudan temsilcisi TÜSİAD'ın taleplerinin partisi üzerindeki baskıyla Erdoğan, cumhurbaşkanlığı adaylığından vazgeçmek zorunda kaldı. Gül'ün adaylığının gecesi ise, Genelkurmay bir muhtıra yayınlarak seçime müdahale etti; bu doğrultuda Anayasa Mahkemesi de, hukuki değil politik nitelikteki bir kararla cumhurbaşkanlığı seçimini engelledi. Bunun karşısında AKP de erken seçimlere gitme ve cumhurbaşkanının da halkoyuyla seçilmesi tutumunu aldı.

Krizin derinliği ve çatışmanın keskinliği ölçüsünde, olağan dönemlerde üstü örtülen, yönetilenlerden, kitlelerden gizlenen gerçekler, rejimin antidemokratik niteliği, çıplak biçimde ortaya döküldü. Bütün 'parlamentar demokrasi' görüntülerine, "hakimiyet kayıtsız, şartsız milletindir" laflarına karşın, seçilmişlerin, parlamentonun, hükümetin iradesinin üzerinde bir iktidar gücünü

elinde tutan, özellikle askerin beğenmediğinde politika-ya müdahale edip belirlemesine dayanan, antidemokratik devlet yapısı gizlenemez biçimde açığa çıktı.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde kavganın odaklandığı nokta, 1982 Anayasasıyla, darbeci Kenan Evren'in şahsında, cumhurbaşkanına verilen yetkilere. Toplumsal muhalefeti açık terörle bastıran 12 Eylül askeri diktatörlüğü, devleti, seçilmişlerden, dolayısıyla onları seçen yönetilenlerden daha da uzaklaştırarak baskıcı yanını güçlendirmek üzere, bu düzenlemeleri gerçekleştirmişti. Ama bu yetkilerin 'istenmeyenlerin eline geçmesi' olasılığı ortaya çıkınca, kavga, hukukun ve sonuçta 1982 Anayasasının kendisinin çöğürmesine kadar vardı.

Ordunun, yönetimi sivillere 'emaneten', 'işleri bozuncaya kadar' bırakması, beğenmediğinde geri alması, elbette hiçbir 'demokrasi' anlayışına sığmaz. Ama bu antidemokratik anlayış yalnızca üst düzey askerler ya da devlet yöneticileriyle sınırlı değil. Toplumda oldukça yaygın bir etkinliğe sahip ve varolan partiler de büyük ölçüde aynı anlayışı paylaşıyorlar. Bu yüzden aradan on yıllar geçti, parlamentolar, hükümet partileri değişti ama 12 Eylül cuntasının topluma giydirdiği, parlamenter rejime müdahaleyi içselleştiren, baskıcı, antidemokratik Anayasa ve devlet yapısı değiştirilmedi. Birbirleriyle laiklik - demokrasi ekşeninde çatışmaya girmiş tarafların ve partilerin 'demokratlığı' kendi politik hedeflerine yarayacak çıkışlardan öteye gitmiyor, tutarlılık taşıyor.

Seçim barajlarını kaldırmaya yanaşmadıkları gibi, bağımsız adayların önünü kesmek, Kürt hareketinin parlamentoda temsilini engellemek için düzenlemeler yapmaya gelince aralarındaki kavgayı bırakıp antidemokratiklikte birleşiyorlar. Aynı şekilde, erken seçim kararına rağmen, internete sansür, polis yetkilerini artırma gibi baskıcı yasaları apar topar meclisten geçirdiler; aralarındaki bütün kutuplaşma görüntüsüne karşın aynı cephe-ye, hak, özgürlük, demokrasi düşmanlığında yan yana yer aldılar, alıyorlar.

Keskinleşen politik cepheleşme ve çatışma ortamında okların sivri ucu, Kürtlere, Kürt ulusal hareketlerine, mücadelelerine doğru çevriliyor. Bir yandan on binlerce, yüz binlerce askerle operasyonlar gerçekleştirilip sınıra yığınak yapılıyor, sınır ötesi bombalanıyor; diğer yandan sınırın iki tarafında da özel operasyonlar, provokasyon-

Militarizm ve dincilik saflaşmasında birbirinin karşısında yer alan egemen sınıf politikaları ve partileri, antidemokratiklikte, demokrasi karşıtlığında buluşuyorlar. Sözde halkın çıkarları adına politikalarını savunup seçimlerde kitlelerden, seçmenlerden oy istiyorlar. Gerçekte ise, işçilerin, emekçilerin, Kürtlerin, ezilenlerin değil, egemenlerin, emperyalizmin, işbirlikçi tekelcilerin iktidarını temsil ediyor ve çıkarlarını savunmaya aday oluyorlar.